

Κεφάλαιο 1

Οι φίγες

Ήταν το δέκατο καλοκαίρι που η Θάλεια επισκεπτόταν το νησί της Αριάδνης. Το λάτρευε αυτό το νησί και κάθε χρόνο περίμενε να κλείσουν τα σχολεία για να βρεθεί πάλι στις Κυκλάδες. Το λευκό και το γαλάζιο των σπιτιών, τα στενά σοκάκια και οι κρυστάλλινες θάλασσες είχαν γίνει πια κομμάτι του εαυτού της. Ένωθε σαν να ήταν κι αυτή νησιώτισσα. Κι όμως ήταν γέννημα θρέμμα Θεσσαλονικιά.

Εκείνο το αυγουστιάτικο σούρουπο το πλοίο σφύριξε την άφιξή του στο λιμάνι της Νάξου. Η Θάλεια και η Χαρά στο κατάστρωμα έμειναν να κοιτάζουν με ανοιχτό το στόμα το φωτισμένο κάστρο που δέσποζε στην κορυφή της Χώρας, και την περήφανη Πορτάρα πάνω στον βράχο, το σήμα κατατεθέν του νησιού. Για μια στιγμή η ψυχή της Θάλειας γέμισε συγκίνηση και τρελή χαρά μαζί. Ένωσε μοναδική, κάτι σαν θεά του γιαιού, σαν κόρη του θεού Απόλλωνα.

Σε λίγο το πλοίο έδωσε στο λιμάνι και άνοιξε τον καταπέλτη. Οι τουρίστες ξεχύθηκαν διαστικά στην προκουαία. Η Θάλεια ξεχώρισε από μακριά ανάμεσα στο πλήθος τη σιλουέτα της Τασίας. Προσπέρασε κάποιους ταξιδιώτες, στριμώχτηκε στην ουρά και έτρεξε με λαχτάρα να την αγκαλιάσει αφήνοντας λίγο πίσω της τη Χαρά. Γνώ-

ριζε την Τασία από παλιά, όταν ήταν ακόμη παντρεμένη με τον Νίκο, και την αγαπούσε πολύ. Τότε που χώρισε της είχε σταθεί σαν αληθινή αδελφή της.

Η Τασία, χωρισμένη κι αυτή, όταν γύρισε στο νησί, δούλεψε σκληρά, αξιοποιώντας την περιουσία της, και πρόκοψε γρήγορα. Σήμερα όλοι στη Νάξο την αποκαλούν «το εμπορικό δαιμόνιο». Εκτός από το συγκρότημα το «Tasia's House», που είναι ό,τι πιο ποιοτικό διαθέτει το νησί, έχει και ένα μεγάλο κατάστημα με όλων των ειδών τα ρούχα.

Πίσω ακούστηκε η φωνή της Χαράς, η οποία είχε ανακατωθεί με τους ταξιδιώτες, ψάχνοντας να βρει τη Θάλεια. Τα είχε λίγο χαμένα από τη μια με όλη αυτή τη βαβούρα, και από την άλλη με την τόση ομορφιά του τοπίου γύρω της. Δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει.

«Χαρά, Χαρά, εδώ είμαστε», άκουσε τη φωνή της Θάλειας και έτρεξε προς το μέρος της. Αφού έγιναν οι πρώτες συστάσεις μπήκαν στο τζιπάκι της Τασίας και διασχίζοντας την παραλία ανηφόρισαν προς την Γκρότα, στη βόρεια πλευρά του νησιού. Προσπέρασαν δύο μικρά χωριουδάκια με ελάχιστα φώτα στην πλατεία και ύστερα βγήκαν πάλι στον κεντρικό δρόμο. Σουρούπωνα, και η θάλασσα είχε πυρώσει. Η θέα γινόταν όλο και πιο μαγευτική. Στο βάθος της θάλασσας ξεχώρισε ένα επιβατικό πλοίο που περνούσε την ώρα εκείνη και μάλλον πήγαινε Ικαρία, όπως είπε η Τασία, που ήξερε καλά τα δρομολόγια. Στρίψανε αριστερά σε μια κατηφόρα και σε λίγα λεπτά φτάσανε μπροστά σε έναν αληθινό παράδεισο. Μικρά λευκά σπιτάκια το ένα δίπλα στο άλλο με γαλάζιες ξύλινες πόρτες και παράθυρα χωμένα κάτω από τις μενεξεδέγιες μπουκαμβίλιες κατηφόριζαν στον βράχο και κατέληγαν χαμηλά σε έναν παραμυθένιο όρμο με λευκά βότσαλα. Μια κόκκινη ολομόναχη ψαρόδρακα λικνιζόταν στα κύματα. Δυο βαδιές θαλασσοσπηλιές μαρτυρούσαν την ηλικία των βράχων. Η Χαρά έμεινε αμίλητη να κοιτάζει μακριά το πέλαγος, αυτό το αλμυρό άπειρο. Μετά έβγαλε τη φωτογραφική της μηχανή

και τράβηξε πολλές φωτογραφίες αποθεώνοντας τη μαγεία του τοπίου.

Ακουστήκε η φωνή της Τασίας που τις καλούσε. Τις περίμενε στη θεράντα του σπιτιού της όπου είχε στρώσει το τραπέζι. Επάνω υπήρχαν διάφορες νησιώτικες λιχουδιές. Μια κανάτα με ροζέ ντόπιο κρασί, τυρόπιτες με μυζήθρα, κόκορας κρασάτος με χυλοπίτες και ζυμωτό ψωμί.

«Ποπό, μυρωδιές! Μας έσπασαν τη μύτη» φώναξε η Θάλεια. Ο ήλιος άρχισε να δύει. Η στιγμή ήταν μαγική, καθώς βούλιαζε και έβαφε τη θάλασσα με εκείνα τα χρυσοκόκκινα χρώματα του θαύματος του. Η Τασία σέρβιρε κρασί στα ποτήρια τους και τσούγκρισαν για το καλωσόρισες.

«Το χρώμα του κρασιού είναι ίδιο με το χρώμα της δύσης. Δεν είναι;» είπε η Χαρά δαυμάζοντας το πέλαγος μέσα από το ποτήρι της.

«Αλήθεια έτσι είναι» απάντησε η Θάλεια σηκώνοντας ψηλά το δικό της ποτήρι στο λιγιστό φως του ήλιου.

«Τι ομορφιά, Θεέ μου, τι γαλήνη! Τίποτε δεν σαλεύει» ακούστηκε πάλι η φωνή της Χαράς που έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό.

«Είναι μπουνάτσα. Αύριο θα είναι κάλμα» είπε η Τασία.

Ο ήλιος έδυσσε, και το σκοτάδι αγκάλιασε τη θάλασσα.

Η Τασία με την άκρη του ματιού της περιεργαζόταν από πάνω μέχρι κάτω τη Χαρά, σαν να ήθελε κάτι να μάθει.

«Είσαι κι εσύ Θεσσαλονικιά, Χαρά;» τελικά ρώτησε.

«Όχι, είμαι από τη Βέροια αλλά έχω χρόνια που ζω στη Θεσσαλονίκη. Μάλιστα μένω στην ίδια γειτονιά με τη Θάλεια».

«Από ό,τι θυμάμαι, Τασία, σου είχα μιλήσει για την κολλητή μου».

«Α, εσύ είσαι λοιπόν η χιλιοπαινεμένη Χαρά».

«Ναι εγώ» απάντησε εκείνη με ένα γλυκό μειδίαμα.

«Όπως σου είπα, Τασία, με τη Χαρά είμαστε πολύ δεμένες, γνωρίζομαστε από μαθήτριες».

«Περάσαμε αξέχαστα χρόνια. Θυμάσαι, Θάλεια; Θαρρώ πως ήταν χδες ακόμη που ήμασταν κοριτσόπουλα» είπε η Χαρά με συ-

γκίνηση αναπολώντας τα χρόνια εκείνα.

«Πώς να ξεχάσω τα πιο όμορφα και ανέμελα χρόνια! Τόσες αγωνίες, φάρσες, έρωτες και χτυποκάρδια. Και μετά, Τασία μου, από τότε που παντρευτήκαμε, δεν ζήσαμε ούτε στιγμή ξέγνοιαστα. Από τα πρώτα κιόλας χρόνια ήρθαν και οι δυσκολίες. Ο γάμος μας, τα παιδιά μας, και σύντομα και ο χωρισμός μας. Όλα αυτά, ξέρεις, έτυχαν και στις δυο μας την ίδια σχεδόν εποχή. Μας έδεσαν όμως ακόμη περισσότερο και έτσι γίναμε αχώριστες».

«Α, μια που το 'φερε η κουβέντα, έχω κι εγώ μία κόρη που τη λένε Μυρτώ. Είναι στην ίδια ηλικία με τον Μάνο» η Χαρά πρόσδεσε.

«Κι εγώ έχω έναν γιο, τον Σίμο, λίγα χρόνια μεγαλύτερο». Στάθηκε για λίγο και χαμογέλασε πονηρά. «Σαραντάρεις χωρισμένες με παιδί, κι οι τρεις. Έτοιμες για ντόλτσε βίτα» είπε η Τασία, και όλες μαζί γέλασαν.

«Και ίντα κάμεις τώρα;» ξαναρώτησε. Η Χαρά δεν απάντησε αμέσως. Την κοίταξε με απορία, σαν να φαινόταν ότι δεν την πολυκαταλάβαινε. Η Τασία που το παρατήρησε επανέλαβε:

«Εννοώ τι δουλειά κάνεις».

«Εργάζομαι σε τράπεζα. Έχω τελειώσει το οικονομικό τμήμα». Αφοσιώθηκαν για λίγα λεπτά στη σιωπή.

«Αλήθεια, Τασία, θα 'ρθεις ποτέ να μας δεις στη Θεσσαλονίκη;» διέκοψε τη σιωπή τους η Χαρά.

«Δυστυχώς, δεν κατάφερα να έρθω μέχρι τώρα. Και ξέρω ότι εί-
ναι ξελογιάστρα».

«Ναι είναι. Όταν θα έρθεις, θα είναι χαρά μου να σε φιλοξενήσω κι εγώ στο δικό μου σπίτι. Μένω σε ένα ρετιρέ με μεγάλη θεράντα και με καταπληκτική θέα στο βουνό. Έχω όλων των ειδών τα λουλούδια σε όλα τα χρώματα, και η θεράντα μου μοιάζει με πραγματικό κήπο. Αγαπώ βλέπεις πολύ τα λουλούδια».

«Δεν μου λες, Χαρά, πας να μου κλέψεις τη φίλη μου, ή μου φαίνεται;» μήκε η Θάλεια στη μέση της κουβέντας. «Α, Τασία, στο δικό μου διαμέρισμα θα μείνεις, δεν το συζητώ, που είναι και

πιο ευρύχωρο. Άλλωστε έχω κι εγώ μπαλκόνι με θέα και πολλά λουλούδια. Έχω και κάποια έπιπλα αντίκες, κληρονομιά από τη γιαγιά μου, και από ό,τι ξέρω είσαι συλλέκτρια».

«Καλά μην κάμετε έτσι, θα μείνω και στσι δυο σας. Σκέφτομαι να έρθω φέτος τον χειμώνα. Τότε δεν έχουμε πολλές δουλειές στο νησί». Τα κορίτσια τέντωσαν τα αυτιά τους για να πιάσουν την ντοπιολαλιά της Τασίας καθώς μπέρδευε στην ομιλία της τα νησιώτικα με τα απλά ελληνικά. Την εύρισκαν πολύ χαριτωμένη. Κοιτάχτηκαν στα μάτια και χαμογέλασαν.

«Τέλεια, τον χειμώνα μπορούμε να κάνουμε εκδρομές και στα βουνά. Τα χιονοδρομικά μας κέντρα είναι σαν αληθινές ζωγραφιές. Κι εγώ και η Χαρά λατρεύουμε το σκι» πρότεινε η Θάλεια.

«Τι μου λες τώρα, μωρή ζαβή; Πώς να 'ρθω εγώ η θαλασσινή στο βουνό; Αν πέσω, με την κωλάρα και τσι βύζους που κουβαλώ, θα σκάσω χάμω σαν καρπούζι».

Τα κορίτσια έσκασαν στα γέλια με το αυθόρμητο χωρατό της. Εκείνη μετά ρούφηξε ακόμη μια γουλιιά από το παγωμένο κρασί που είχε θολώσει το ποτήρι, τις κοίταξε με δαυμασμό και συνέχισε αλλάζοντας ύφος.

«Δε τσι, μωρέ, τσι κουκλάρες. Πώς διάολο τα καταφέρνετε, κι εγώ η λιμάρα όλο και πιο βαρέλα γίνομαι;» Η Θάλεια και η Χαρά κοιτάχτηκαν.

«Αχ, ρε Τασία, πώς τα λες έτσι, είσαι αληθινός μπαχτσές» είπε η Χαρά ενθουσιασμένη. Εκείνη χαμογέλασε. Μετά απευδύνθηκε στη Θάλεια και είπε:

«Τούτη δω πάλι, κάθε καλοκαίρι που φεύγει από το νησί αφήνει πίσω της ραγισμένες καρδιές. Οι Αξιώτες είναι λωλαμένοι μαζί τσι. Αλλά κι εσύ, Χαρά, δεν πας πίσω. Λυγερή, χρυσομαλλούσα με γκριζογάλανα λαμπερά μάτια. Μάτι να μη σε πιάσει».

Η Χαρά, αν και ένωσε ιδιαίτερα κολακευμένη, κοντοστάθηκε για λίγο, κοίταξε πέρα τον ορίζοντα, που έπλαθε ένα καχεκτικό φως, και ταξιδύοντας στο παρελθόν είπε σκεφτική:

«Εγώ, αγάπη μου, για να είμαι ειλικρινής, τα τελευταία χρόνια έχω γίνει λίγο καχύποπτη με τους άνδρες και γι' αυτό συμβιβάστηκα με τη μοναξιά μου».

«Κι εγώ το ίδιο» συμφώνησε η Θάλεια και πρόσθεσε:

«Και οι δυο μας εδώ και πολύ καιρό έχουμε αφοσιωθεί στα παιδιά μας. Γι' αυτό και η ερωτική μας ζωή πέρασε χωρίς κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον».

«Όχι βέβαια ότι περνούσαμε κι άσχημα» συνέχισε η Χαρά. «Κάναμε διάφορα. Ξέρεις τώρα, γυμναστήριο, δίαιτες, μαγαζιά, ταξίδια, θέατρο, συναυλίες και τέτοια. Και οι κατακτήσεις ποτέ δεν μας έλειπαν. Όμως, δυστυχώς δεν μπορέσαμε να στεριώσουμε με κάποιον».

«Εγώ πάντως νιώθω ότι κάτι μου λείπει. Έτερον ήμισυ ή έρωτα το λένε, ακούω τελευταία παράξενες φωνές μέσα μου» είπε η Θάλεια αναστενάζοντας με κάποιο παράπονο.

«Εγώ πάλι δεν διάζομαι. Θέλω αυτό το θαύμα που το λένε έρωτα να 'ρθει μόνο του και όποτε έρθει» απάντησε η Χαρά.

«Τι να πω κι εγώ. Από τα τόσα χρέη που με κυνηγούν, δεν έχω χρόνο, ούτε μυαλό, να ασχοληθώ με τσι έρωτες» συμπλήρωσε η Τασία.

Το φεγγάρι είχε ώρα τώρα ξεπροβάλει με εκείνο το νόθο χρώμα του ανάμεσα στο κίτρινο και το κόκκινο. Η Χαρά έμεινε ασάλευτη κοιτάζοντάς το.

«Κορίτσια, δείτε το φεγγάρι τι όμορφο που είναι πάνω στη δάλασσα! Θυμάμαι ήταν Απρίλης όταν χώρισα. Πρώτη φορά ένιωσα τόση μοναξιά και τόσο πόνο».

«Αλήθεια, γιατί χώρισες, Χαρά;»

«Ο Μίλτος ήταν υπερβολικά ζηλιάρης. Και ήταν και μονόχνοτος».

«Το φεγγάρι λένε φέρνει λύτρωση» διέκοψε η Θάλεια.

«Και άλλοι λένε ότι φέρνει θλίψη και δάκρυα» είπε η Χαρά.

«Ε, να μη μας πάρουν και τα δάκρυα στα καλά καθούμενα» πρόσθεσε η Τασία.

«Καλά λες. Πέρασε κι η ώρα. Τα μάτια μου κλείνουν. Καιρός να κάνουμε πρόγραμμα για αύριο και να πάμε για ύπνο» πρότεινε η Θάλεια.

«Κι εγώ έκανα κεφάλι από το κρασί. Καλύτερα να τα πούμε αύριο το πρωί» η Χαρά συμπλήρωσε, και η παρέα διαλύθηκε.

Από την επόμενη μέρα οι δυο φίλες ξεκίνησαν την εξερεύνηση του νησιού. Με τη βοήθεια της Τασίας ανακάλυψαν τις πιο απόκρυφες παραλίες με τέτοια κρυστάλλινα νερά και λευκές αμμουδιές που έμοιαζαν με οάσεις. Έμεναν στις ακρογιαλιές και απολάμβαναν τη θάλασσα μέχρι τη δύση του ήλιου. Ύστερα τα βράδια όλες μαζί κατέβαιναν στη Χώρα για να απολαύσουν τα τρέντι μπαράκια του νησιού με τα εντυπωσιακά κοκτέιλ, την μπιτάτη μουσική και τους τουρίστες που ανακατεύονταν με τους ντόπιους σε έναν ρυθμό ελληνορόκ. Μία Κυριακή τούς περίμενε η μεγαλύτερη έκπληξη. Η Τασία κανόνισε να πάνε σε ένα ορεινό χωριό όπου είχε πανηγύρι. Ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για τη Θάλεια και τη Χαρά. Δεν είχαν βρεθεί ποτέ άλλοτε σε νησιώτικο πανηγύρι και ενθουσιάστηκαν. Χόρεψαν με την ψυχή τους στον ρυθμό των βιολιών, και έμαδαν νησιώτικο μπάλo και συρτό, και με τους νησιώτες έγιναν ένα. Μέδυσαν κι έμειναν στο χωριό μέχρι αργά τη νύχτα. Είχαν πολλά χρόνια να περάσουν τόσο όμορφα. Οι μαγευτικές μέρες στο νησί όμως πέρασαν γρήγορα. Αν και δεν ήθελαν να αποχωριστούν τη Νάξo, έπρεπε να φύγουν, καθώς περνούσε από εκεί ένα και μοναδικό πλοίο μια φορά την εβδομάδα απευθείας για Θεσσαλονίκη.

Έφυγαν από το νησί με τις καλύτερες αναμνήσεις, αφού ευχαρίστησαν την Τασία για όλα.